

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

PERIÓDIC SATÍRIC

HUMORÍSTIC, ILUSTRAT Y LITERARI

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SEMANA

10 cèntims cada número per tot Espanya

Números atrassats 20 cèntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM 20
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre, Espanya, 3 pessetas,
Cuba y Puerto-Rico, 4.—Extranger, 5

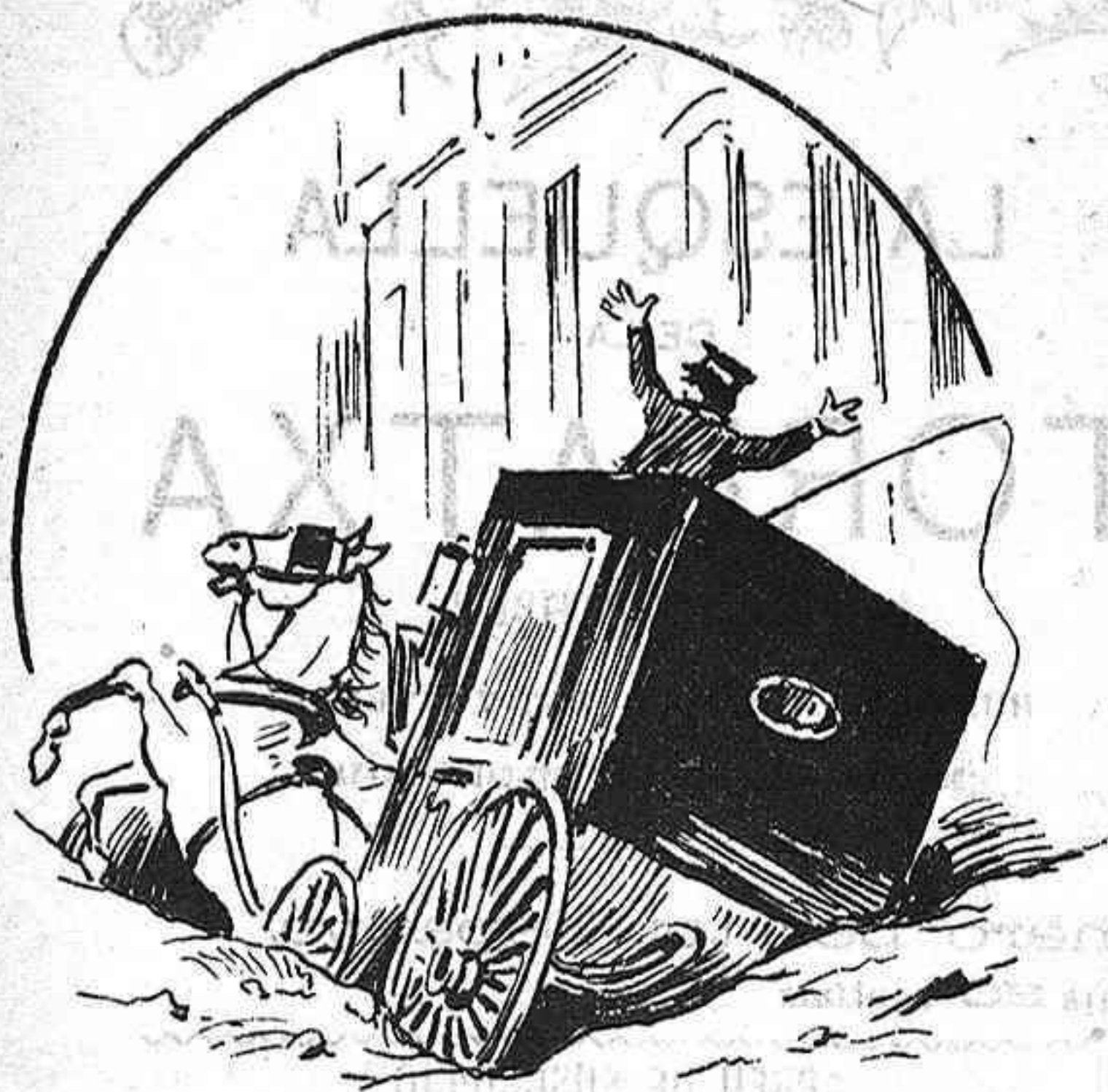
LOS GEGANTS DEL ART (per M. MOLINÉ).

Ricardo Strauss

NOTA BARCELONINA

EN LA RAMBLA DE CATALUNYA

Una ciutat que s'enfonza.

CRONICA

STRAUSS Á BARCELONA

Al morir Wagner al any 83, degué anarse'n de aquest mon ab la convicció de que no deixava successor capás d'empunyar aquella batuta qu'era en las sevas mans lo ceptre de la música moderna.

Havía lluytat com un brau pera conquistar la preeminencia á que li donavan dret los impetuosos esclats de son geni potent y las intransigencias de son caràcter ferm é indomable, y acabá per triuñar en tota la línea. Mes grans han sigut las conquistas del reformador de la música, que las realizadas pels generals del emperador Guíllém. Lo mariscal Moltke conquistá l'Alsacia y la Lorena; en cambi Wagner ha conquistat lo mon enter. Lo poderós exércit alemany, en l'esclat de sas victorias, se detingué á las portas de París: en cambi la música de Wagner ha penetrat en la gran ciutat ensenyorintse del gust del públich.

¡De aquell públich que anys enrera xiulava 'l *Lohengrin* y reventava el *Tannhäuser* y que avuy aplaudeix ab deliri *Los mestres cantors de Nuremberg* posats en escena en la Gran Opera, ó com si diguesssem en lo temple del art lírich nacional!

Aquesta victoria póstuma honra tant al vencedor com al poble que l'aclama comprenent que l'art no te fronteras, ni pot atascarse en los enredos de las reivindicacions territorials exclussivament reservadas als polítichs y als diplomátichs. Per lo mateix que te alas, l'art vola per damunt de las miserias de la terra.

Deyam que Wagner degué morir en la creencia de que no deixava successor digne y capás de continuar la seva obra.

Y no obstant si avuy visqués, tinch casi per segur que posant sas mans sagradas sobre 'l front de Ricart Strauss, li diria:

—*Tu Marcelus eris.*

Lo públich de Alemania aixís ho ha comprés... y

avuy ho enten de igual manera 'l públich de Barcelona, que ha tingut ocasió de admirar al autor de *D. Juan*, dels preludis de *Guntram*, del poema sinfónich *Mort y transfiguració*, deixantnos á tots ab la mel als llabis, ó com si diguesssem ab lo desitj de coneixer y admirar las obras que fins ara porta produhidas y aquellas altras que anirá donant, y que avuy bullen encare en las fornals de la seva inspiració.

Dos sols concerts li han bastat per alcansar ovacions delirants de aquellas que deixan etern recort en la memoria dels filarmónichs. Els que dijous y diumenje tingueren la fortuna de assistir al *Teatro Lírich* no olvidarán may mes l'emoció artística que sentirem davant de aquellas obras admirables, fruyts madurs de un art nou, en la plenitut de son vigor mes expressiu y de son colorit mes exhuberant.

Ricart Strauss, nascut á Munich l'any 64, fill de un professor de trompa de l'orquestra real y de la Academia de música, ha viscut connaturalisat ab l'art musical desde la seva infancia. Tingué per professor á Meyer, estudiá lletras y filosofia en las Universitats de Munich y de Berlín, y desde molt jove 's dedicá á escriure música distingintse per sos atreviments genials. Al any 81, quan tot just contava 17 anys li siguié estrenada la primera obra, qu'era una sinfonia. Desde llavoras no ha deixat de produhir, compartint aquest treball ab el de director de orquestra.

Ha escrit un' ópera, *Guntram*, fentse ell mateix lo llibre, com en Wagner. Estrenada á Weimar ab éxit, li doná ocasió de coneixer á l'hermosa cantant Paulina d'Alma, ab la qual s'ha unit en matrimoni. Cito aquest fet per lo molt qu'ell estima á la qu'es avuy musa de sas inspiracions y companyera de sos triunfos.

Lo fort de Strauss, per lo qu'hem pogut jutjar, son los poemas musicals, obras sense paraulas, inspiradas en páginas literarias, y que únicament per medi dels sonidos, diuhen mes y millor que lo que pot expressar la poesia ab sas formas propias. Aquestas obras á qui las escolta sabent de lo que 's tracta, li sugereixen tot un mon de impresions vivas y fondas: imatjes y pensaments, escenas reals é idealitats, formas externas y estats del esperit. L'orquestra tractada magistralment se converteix en una inmensa paleta provehida de tots los tons, de tots los matisos, y 'l calor de la inspiració no mitiga pel treball técnich que suposa la inmensa complicació orquestral, anima constantment lo fondo de l'obra tan expressiva com arrebatadora.

En aquest punt se pot dir que Ricart Strauss ha anat mes enllá que 'l mateix Wagner... y no val tant donar un pas tan atrevit, com triuñar com Strauss triuña al adelantarlo.

D. Juan es la pintura de un afany de plahers insaciable, que 's converteix en fastidi á cada nova victoria que consegueix sobre la dona hermosa, y que torna á revivre mes poderós cada vegada. Aquella orgia del amor se desborda de l'orquestra en cascadas de sonidos candents com lo foch de un volcá en plena erupció.

Mort y transfiguració descriu l'agonia de un home davant del qual van desfilant un á un los quadros de la seva existencia; en la terrible lluyta entre la vida y la mort, aquesta triuña per fi; pero tot seguit, un cant ideal, impregnat de sonidos lluminosos proclama l'eterna victoria del esperit transfigurat sobre la materia.

No sé si Ricart Strauss logra demostrar aqueixa universalitat del poder expressiu de la música, que alguns negan; lo que si 'm consta es que patentisa la universalitat del poder sugestiu de son inmens

talent y la forsa singular de son temperament artístich. Es un colós.

* * *

Aquest temperament artístich sab ferlo brillar de la mateixa manera quan posa la seva batuta al servey de las obras ajenas.

¡Quín directorás!....

Beethoven, Mozart, Wagner, que li vegessen dirigir las sevas produccions, l'abrassarian sobre 'l seu cor.

Quedarán á Barcelona com á recorts imborrables sobre tot l'execució de la tercera sinfonía y de la *Leonora* de Beethoven, aixís com la de l'overura del *Tanhäuser* de Wagner. ¡Quina manera de abril·lantar aquellas joyas incomparables del art líric!....

Ricart Strauss s'apodera d'ellas y las mostra ab tot lo seu esplendor de conjunt y de detalls. Com un general acostumat á las victorias, lluyta y triunfa, movent ab lo fil invisible de una especie de sugestió la má y la boca y l'ánima entera dels professors de l'orquestra, que 'l segueixen obedients, exaltats, sentint lo mateix calor artístich que á son director anima. De aquesta manera 's consegueixen execucions pasmosas, per la vida palpitant que respiran, aixís com també per sa intatxable justesa.

No... no s'olvidará may mes aquesta gran victoria musical, deguda á un director tan expert, al qual desitjem admirar novament. Dos concerts son pochs.

La figura de Ricart Strauss resulta en extrém interessant. Mes aviat alt que baix, prim, fí: sobre las espatllas un gran cap, de cabells ondejants, ab certa calvicie prematura: color dels cabells, castany; color del bigoti, ros clar, casi albi. Front ample ab grans entradas, ulls blaus, nas regular. Faccions en conjunt simpáticas. Temperament nerviós, vibrant.

Reb los aplausos ab serietat, sense recrearse ab ells. Quan entre las dos parts de una sinfonía l'apludeixen, procura girarse prompte de cara á la partitura, passa per ella instinctivament la ma esquerra tremolosa, enarbola ab la dreta la batuta, y si sigués catalá com nosaltres, estich segur que diria:

—Apa, noys, siguen'hi, que 'l ferro 's refreda.

P. DEL O.

— Dijous, 25, sortirà l' Almanach de la Esquella —

FEBROSENCA

Be prou que ho veig; ¡ingrata! que 'm desprécias
que no 'm vols estimar,
puig altres t' ofereixen mil riquesas
y mil comoditats.

Mes jo, qu' encar' per sort tinch la esperansa
que sempre 'm va alentant,
penso tot entristit—que 'ls altres gosin
lo teu amor, re 'm fa,
puig lo jorn qu' ells te deixin, que, no ho duptis,
eix jorn arribará,
lo jorn en que tú pensis ab ta mare
que tant t' havia aymat
y morí de vergonya quan va véure't
al abím rodolar,
lo jorn que de tos ulls ne saltin llágrimas
com lo fel d' amargants,
llavors vindré á oferirte, aymada dona,
un amor pur y sant;
mon cor perdonará los téus agravis,
tot t' ho perdonará,
y tú m' estimarás ab tota l' ánima
com may hagas somniat.

SURISENTI.

— Dijous, 25, sortirà l' Almanach de la Esquella —

LOS NEBOTS

—Ja ha acabat de patir—va dirme la criada, que en el moment d' entrar jo á la escala de don Climent baixava 'ls últims esglahons:—no cal que corri.

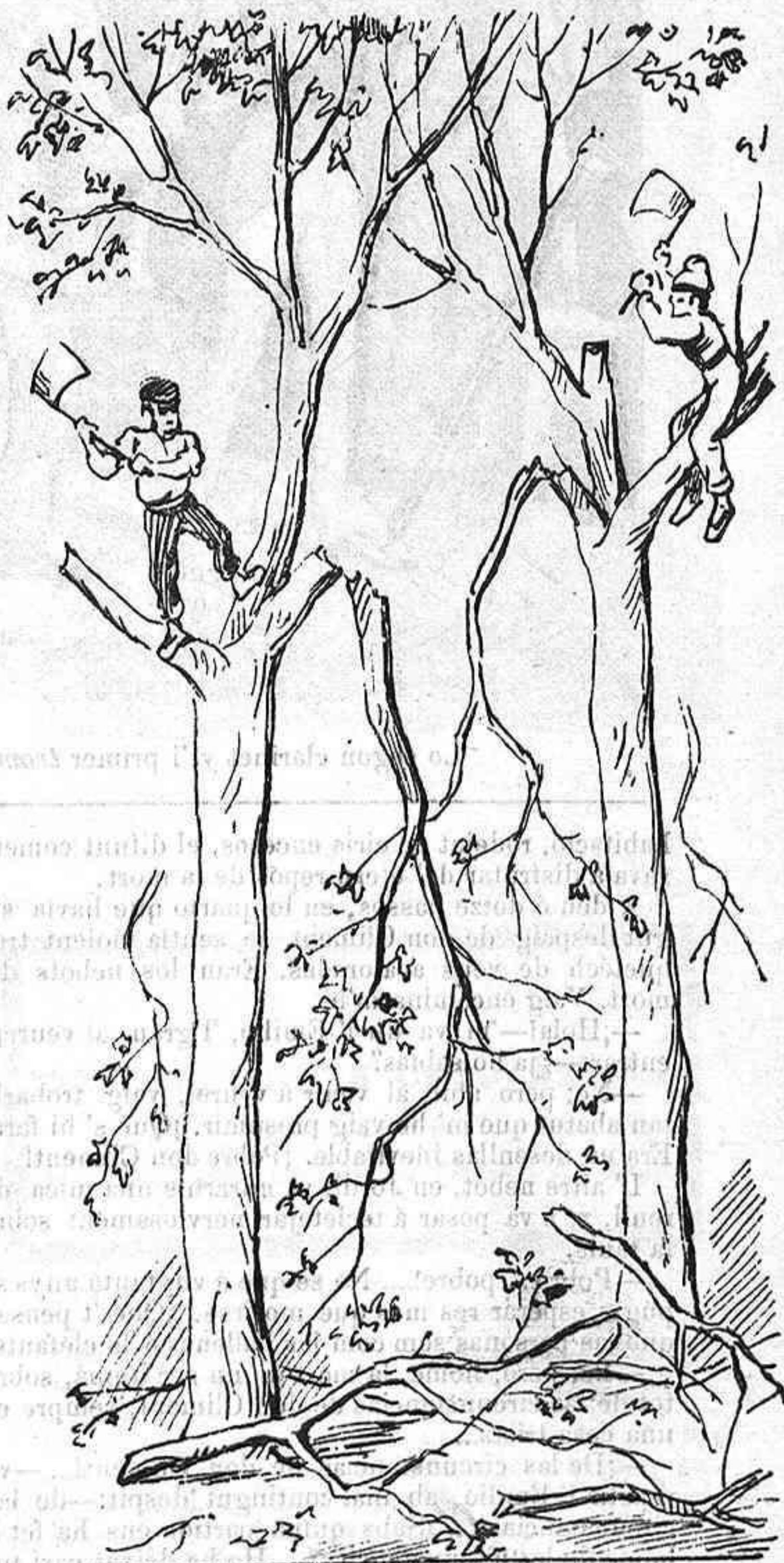
—¿Ja?—vaig fer jo, comprenent el sentit de las sevas paraulas.

—Si senyor: ha mort aquest dematí al apuntar el día. ¡Pobre don Climent! ¡Deu l' haja perdonat! A dalt trobará 'ls senyorets.

Vaig precipitar-me escalas amunt.

La porta del pis estava oberta. Colocat en la seva

JARDINERÍA MUNICIPAL

Una senzilla pregunta
que 'l públich ha formulat:
aixó ¿qu' es? ¿podar los arbres
ó destruir l' arbolat?

MÚSICA SACRA

Lo segon clarinet y 'l primer trompa.

habitació, rodejat de ciris encesos, el difunt començava a disfrutar del etern repós de la mort.

A deu ó dotze passos, en lo quarto que havia sigut despaig de don Climent, se sentia violent trequetech de veus acaloradas. Eran los nebots del mort. Vaig encaminarm'hi.

—¡Hola!—m va dir l' Emilio, 'l gran, al veurem entrar:—¿ja ho sabías?

—No; pero ahir, al venir á veurel, vaig trobarlo tan abatut que m' ho vaig presumir. ¡Qué s' hi farà! Era un desenllás inevitable. ¡Pobre don Climent!

L' altre nebot, en Jordi, va mirarme una mica de reull, y 's va posar á tecletejar nerviosament sobre la taula.

—Pobre.... pobre!.... No sé que á vuytanta anys se pugui esperar res mes que morir-se. ¿Que 't pensas que las personas som com las ballenas ó 'ls elefants?

—Bé; pero, home, la mort de un ser humá, sobre tot de las circunstancias de don Climent, sempre es una cosa trista....

—¡De las circunstancias de don Climent!....—va repetir l' Emilio, ab mal contingut despit:—de las circunstancias!.... ¿Sabs quina partida ens ha fet l' home de las circunstancias?.... Ho ha deixat casi tot á sa germana, á aquella tia de Manresa que ja no sab lo que 's té, y ara ho sabrá menos.

Sense donarme temps de respondre, en Jordi va pendrem la paraula, girantse á son germá.

—¿Encare 't queixas tú?

—Naturalment que 'm queixo. ¿Que trobas que hauria de ballar d' alegría?

—Aquí 'l verdader postergat hi sigut jo.

—Sí; y jo no!....

—Relativament, te 'n pots ben riure:

—Las ganas que 'n tinch, com hi ha mon!—

Aquest era, per lo que 's veyia, l' assumpto del altercat que al entrar jo en el pis sostenían y que la meva presencia havia interromput.

Pero, afluixadas novament las riendas, la disputa entre 'ls dos germans continuá altra vegada al davant meu, prenentme uns cops per jutje, altres cops per testimoni.

La polémica no podia ser mes prosáica. Son oncle don Climent, viudo y rich, no tenia mes nebots qu' ells. Pero li quedava encare una germana bastant mes jova, y fós que recordés que als nebots no tenia res que agrahirlos, exceptuant algun que altre disgust; fós que veyentlos joves y actius cregués que de moment no necessitavan gayre dels seus reforços, en sas últimas disposicions ho havia deixat casi tot á sa germana, senyalantlos únicament un llegat que per mes complicació no era igual per tots dos.

Aixó es lo que indignava á en Jordi, qu' era 'l que resultava ab la part mes petita.

LA MITAT CADA HU

—¡Segui, segui! Siendo este Parque propiedad de todos los ciudadanos....

—Y ciudadanas.

—¿Per qué t' ha de deixar mes á tú que á mi? Ve-
yám ¿per qué?

—Perque haurá tingut present que tú ets solter
y jo soch casat,—respongué l' Emilio ab accent de
perfecta convicció.

—¡Y qué vol dir aixó! ¿Que per ventura no puch
casarme demá ó avuy mateix, si 'm dona la gana?
El fet de no haverme precipitat tant com tú en triar
dona ¿ha d' haver sigut motiu per perjudicarme de
una manera tan injusta?

—¡Qué t' hi faré jo!—va replicar l' altre arronsant
las espatllas:—á la tía de Manresa haurías d' anarla
á cantar aquesta lletania...

—¡A la tía!... ¡No ho sé á qui hauria de cantarla!
—murmurá en Jordi girant maquinalment el cap en
direcció á l' estancia ahont reposava 'l difunt.

—¿Qué hi dius tú ab aixó?—'m preguntá de sop-
te l' Emilio, cargolantme un botó de l' americana:—
¿trobas que s' ha portat bé l' oncle ab nosaltres?

—Trobo que cada hui de lo seu pot ferne lo que
vol... y hasta trobo que aquesta discussió es una
mica massa primerenca.

—¿Cóm se coneix que á tú no 't cou la llaga!

—Cla y net, lo que l' oncle ha fet ab nosaltres es
una mala acció.

—Sobre tot ab mí.

—Ab tú, y ab mí y ab tots dos.

—Bé—deya jo tement que arribés algun extrany
y 'ls atrapés disputant com qui diu davant del mort:
—deixéuho corre... No val la pena de disputar per
xó...

—¿Que no val la pena... y tot ho clava á la tía!

—¡Y á nosaltres ens accontenta ab un grapat de
xavos...—

Havía passat mitja hora y era precis despedirme.

—Adeu siau. ¿Quán es l' enterro?

—Demá á las deu. ¿Be vindrás?

—Podéu contarhi.

Y dirigint al mort l' última mirada, vaig sortir
del pis.

Ressonantme encare en el cervell els mots descarats
d' aquesta escena naturalista, 'l vespre llegia 'l *Noti-*

UN ESMORZAR CAR

—¿Tant hi gastat?

—Permetim que li recordi que ha menjat molt pa,

¡molt pa!

COMERS AMBULANT

—*Matipolám* á dos rals la cana!... (La cana... de
sis pams y mitj.)

ciero, quan m' adono d' aquesta esquila mortuoria:

DON CLEMENTE CASULLERAS

¡Ha fallecido!

Sus desconsolados sobrinos don Emilio y don Jorge

¡Desconsolados sobrinos! ...

No vaig poguer continuar.

¡Desconsolados!...

Ni vaig llegir res mes... ni l' endemá vaig gosar
anar al enterro.

Estava segur de que si hi anava, á pesar de la
magestat del acte y de la presencia del acompanya-
ment, al veure á l' Emilio y en Jordi, no 'm podria
aguantar y 'm plantaria á riure.

¡Desconsolados!...

¡Quina... frescura!

No mes hi faltava que diguessin qu' estavan *des-*
consolados... porque l' oncle casi tot ho havia deixat
á la tía de Manresa.

A. MARCH.

¿NO 'T SEMBLA QUE TINCH RAHÓ?

¿Qué dius?... ¿qué estás enfadada?
perque no 't vull fé un petó?...
¿Que no sabs, videta méva,
que t' estimo més que 'l mon
y que si 'm nego en complaure
ta amorosa petició
es á costa del martiri
que he sufert més horrorós?...
¡Un petó téu! ¡si per ell
daria tot un tresor!
¡Si fins daria ma vida!
¡Si fins daria 'l mon tot!...
Y tú 'm dius que no t' estimo
y 'm tractas de fals, traydor,
y de perjur m' apostrofes....
¡Perque no 't vull fé un petó!
¿Perque no vull férte?... ¡Calla,
calla, per Deu; mon amor,
ja que sols tú n' ets la causa
de ma extranya negació!
¡Sí!... en tan que, terca t' obstinis
á mas justas peticions,
es inútil que t' empenyis
no te 'n faré cap, ¡no! y ¡¡no!!!

Per 'xó no ploris, ma bella,
calma ton greu desconsol,
aixuga tas vivas llágrimas....
y treute els polvos d' arrós
ab que t' embrutas ta cara,
y 't rubliré de petons
impregnats d' amor dolcíssim

SOCIS DE L' AFANADORA

—¿Qué has fet desde dimars?
—Una cartera y dos porta-monedas...
—¡Ah!... Aixís ja pots fumar ab pipa.

y de ferventa passió.

¿Sabs perque tal exigencia?

Donchs t' ho explicaré en breus mots:

perque no vull que 's conega

si ena petonejém abdos

puig las potingas que 't posas

delatan nostras accions

deixantme la cara plena

tota de polvos d' arrós

fent aixó que 'ls maliciosos

me diguin ab tó burlón:

«¿Que t' enfarinas la cara

ó fas d' emblanquinador?»

Ara que ja sabs la causa

¿no 't sembla que tinch rahó?

F. CARRERAS P.

— Dijous, 25, sortirà l' Almanach de la Esquella —

EN PRÓ DELS TRABALLADORS

Dimecres de la senmana passada, als postres de un banquet de amichs va naixer una idea que donará fruyts abundants de benedicció. Lloch de la naixensa: l' *hótel d' Orient* que may ab mes rahó que ara portará 'l nom del confí per hont surt lo sol: per aqueix Orient ha eixit aquesta vegada 'l sol de la caritat.

Lo distingit constructor Sr. Marial, autor de las importants reformas realitzadas en aquell acreditat establiment convidá á dinar á alguns amichs que avants li havian ofert un obsequi semblant, al que no pogué assistir per retenir-lo obligacions inesperadas de la seva professió fora de Barcelona.

Los banquets á que asisteix l' actiu, intel·ligent y generós constructor, solen terminar ab actes benéfichs: proba de aixó es la qüestació pera socórrer als ferits de las guerras ultramarinas, ab que, baix las sevas indicacions, va coronarse 'l banquet inaugural de las obras de reforma del indicat *Hótel*.

Pero 'l dimecres lo rasgo de generositat dels comensals que feren coro al Sr. Marial resultá tan espléndit com comovedor. Socorreguts los ferits de la guerra, arribá 'l torn als ferits de la pau, als pobres obrers que tenen la desgracia de rebre dany en l' exercici del treball.

Molt delicadament aludí á aquests héroes anónims del taller y la bastida l'arquitecto Sr. Torres Argullol; ab para la sincera abogá per ells lo Sr. Marial, y á continuació nostre estimat amich D. Guillém López, distingit facultatiu de las Casas de Socorro dels Amichs dels pobres, sapigué condensar y donar forma práctica á las aspiracions unánimes de la reunió. Ningú millor qu' ell podia ferho. Iniciador de la idea de crear un hospital quirúrgich especial y preferentment dedicat á l' asistencia dels ferits del treball, anys enra'n feu objecte de una interessant memoria que acompanyada dels planos facultatius corresponents, siguié presentada á la Junta directiva de aquella benéfica institució. La idea del Sr. López siguié ben acullida, se la feu objecte d' especial estudi, y per fi, ab l' adquisició fa poch realitzada de uns terrenos molt apropiats situats á Gracia, ha arribat lo moment de posarla en obra. Los treballadors trobarán en l' Hospital en projecte una asistencia esmeradíssima basada en los últims adelantos de la moderna cirurgia, y estarán indemnes de las complicacions á que 'ls exposa avuy la seva permanencia en los hospitals de carácter general, ó en son propi domicili. Lo bon éxit de las operaciones de cirugía depén principalment de la assepsia completa, y aquesta sols pot obtenirse en un Hospital especial. Aixís poden salvarse algunas vidas y escursarse considerablement y ab éxit felis los processos quirúrgichs mes complicats.

¿Qué 's necessita pera dur á bon terme un pensament tan benéfich? Senzillament, la caritat dels cors generosos.

Donchs bé, aquest esperit de caritat se desbordá á competencia en lo memorable banquet del dimecres. Cal pendre nota dels formals oferiments que 's feren.

L'arquitecte Sr. Torres de Argullol se brindá á realisar los traballs professionals que sigan necessaris; D. Cosma Maurell oferí 'ls cielo-rasos, enguixats y demás del hospital; D. Joseph Ventura 'ls papers pintats; lo Sr. Samsó y Molins un silló-llit per operaciones, y dos sillons cómodos per convalescents; los Srs. Calonge y fill tota l' obra de tus-

INFLUENCIA DELS ASCHANTIS

EN LOS PENTINATS DE LAS DONAS

—¡Qué cridas! ¿No sabs que 'm pentino?
 —¡Y are! ¿Que t' has tornat boja?
 —¿Boja? ¡Si es l' últim figurí! Pentinat aschanti.

podrán menos de moure la noble emulació de las clases productoras de Barcelona, las primeras interesadas en pagar aquest tribut de consideració al obrer desgraciado, siempre digne de las mayores atencions.

J.

DIALECH

—Jo sempre senyor Patllari deixo 'l dir de la gentota deixo que 'm diguin ridícul, bestia, tonto, poca solta.
 Deixo que 'l mon me critiqui puig á mi tant se me 'n dona, deixo que 'ls altres censurin lo que faig alguna volta.
 Deixo que diguin y fassin ja que sempre ho deixo corre. ¿y vosté senyor Patllari que no ho fa aixís ab los homes?
 —Ja veurá, com que 'ls sablistas á mí me n' han fet de totas puig quan he deixat un duro may més l' he vist, crech de sobras que 'l seu sistema, Corbera, li donará malas horas porque tot aixó que deixa no li tornarán ¿qué aposta?

JUMERA.

Teatros

PRINCIPAL

Als espectadors de certa edat deurá semblarlos que la comedia

ter del primer pabelló que 's construheixi; D. Joan Campins, lo primer wagó de ciment Portland que 's necessiti; los Sr. Pasqual, Cantó y Espinogosa la cristalleria y vidrieria; los carnicers Srs. Pinyol y Grau, además de contribuir en lo que sigui necessari á las obras, se brindaren á suministrar al hospital durant tres meses la carn que s' haja de consumir, y per si faltés terreno ahont aixecarlo oferiren un solar que posseheixen en lo carrer del Rosal, de 160 pams de llarch per 150 d' ample; los Srs. Bertrán y Torres Florensa oferiren lámparas per iluminació y serveys; lo Sr. Guinart els traballs de manyá precisos; los Srs. Franzi germans banyeras y picas de mármol. D. Dionís Escorza tot quan siga necessari de fundició de ferro; lo Sr. Urgellés los traballs pictòrichs decoratius; lo Sr. Miró dibuixos y dissenyos; D. Pere Tusset la instalació de l' electricitat, y si aquesta no estigués encare canalizada contribuir á la canalisació ab 500 pessetas; lo Sr. Ramoneda s' offerí pels traballs d' edificació; D. Anton Supervia 's comprometé á fer las copias dels planos y demás traballs ab ells relacionats; lo cambista D. Francisco Más Sardá se suscrigué per 500 pessetas, y 'ls Srs. Armando Durio y Carlos Medana, en representació dels Srs. Durio Germans, duenyos del Hotel de Orient, se suscrigueren per 2,500 pessetas. —Per últim l' editor de L' ESQUELLA DE LA TORRATXA, D. Antoni López, se obligá á costejar los llets, inclús las robas y abrichs, corresponents al primer pabelló.

L' import dels oferiments, descomtat lo valor del solar, no baixa de 70.000 pessetas.

¿Pot comensarse ab millors auspícis la realisació de una bona idea?

De entre 'ls reunits se formá una comissió encarregada de trasmetre al arcalde de Barcelona, qu' es á la vegada president dels Amichs dels Pobres uns oferiments fets ab tanta exponteneitat. Aixís ho ha complert ja, essent extraordinariament agrahts. Ells asseguran l' éxit del Hospital pera 'ls ferits del treball, ja qu' es induptable que no

—¿Qué me 'n dius, Antonia, d' aquest cap?
 —¡Ay, senyoreta!... Sembla un dimoni.

Lo senyor batlle (que igualment podria titularse *Lo senyor Manel*, o *En Brisall* o *Los que tornan de l' Argentina*) ls treu vinticinch anys de sobre. Véurela, es retrocedir un quart de segle. La mateixa estructura, los mateixos recurssos, lo mateix desenllas que las comedias d'aquell temps. Una parella enamorada, un deute que no s' pot pagar, un mal ànima que s' aprofita de l' angustiosa situació del pare d' ella, y un oncle providencial que vé d' América carregat de patacóns y ho arregla tot pagant el debitori y avergonyint al usurer ab quatre fàstichs: veus aquí l' argument.

Cert qu' en algunas escenas s' hi ven la má experimentada d' un autor avesat a trepitjar las taulas; pero tota la seva destresa no pot fer olvidar lo artificiós del conflicte ni ls débils fonaments que sostenen l' obra. Ademés, es de deplorar que l' senyor Baró en lo primer acte haja rellicat fins al extrém de fer dir al batlle, que

una vara ben portada ha de produhí l' jornalet.
¡Vaya una manera de comprometre als senyors batlles de la seva corda, que son los que aquí habitualment portan bé la vara!

En resúm, l' obra estrenada dimars no treu ni posa res al renom literari del Senyor Baró. Es una comedia més... per anyadir al repertori antich.

La execució molt rodona. La senyora Mena, que ns resultà una encantadora donzella de vint anys, brodà l' seu paper; la senyora Munné tan justa com sempre; lo senyor Tutau tingué moments felissos, com igualment los senyors Goula, Soler y Capdevila y com tots los artistes que intervenen en l' obra, a qual éxit contribuïren ab zel y bona voluntat.

ROMEA

Aquesta vegada fins arribo a creure que l' Sr. Ferrer y Codina ha escrit una obra original. Es impossible que l' desgabell dramàtic *Matrimoni fi de segle* haja pogut engendrar cap més imaginació que la seva. De reminiscencias d' altrás produccions algunas podriam senyalarne; pero l' Sr. Ferrer ha tingut l' habilitat contraproduhent de desfogarlas, presentant una serie de figuras canallescas totas, inconsistentes y convencionales, y en cambi enrahonadoras per las butxacas, y usant un llenguatge conceptuós, metafòric y cursi qu' es un atach constant a la gramàtica y al bon sentit. Tothom entra y surt per las distintes portes de l' escena, obehint mes que a la lògica y a la claretat de l' acció a las conveniencias embrolladoras del pare del enfarfech.

Fixat aquest concepte general, crech que perdriam lo temps dedicantnos a relatar un argument confós y sense realitat y a analizar caràcters que no existeixen. Basta consignar que l' obra en lloch d' interessar, mareja; que s' fa pesada é interminable, y que ls quadros de l' alta societat qu' l' Sr. Ferrer intenta presentar están trassats ab los mateixos pinzells que tantas vegadas s' han mullat en los colors de l' ordinarieta, revelant al mateix temps la supina ignorancia del autor, que ni per referencias coneix el mon que ha tractat de reproduhir. Ni l' coneix ni l' endavina.

L' execució no passà de regular, y ls bons oficis de la claque, hàbilment distribuïda pel teatro, van salvar l' obra de un inevitable naufragi. Pero l' barco fa ayguas, y es impossible que pugui realisar moltes travessias.

L' apotecari de *Malgrat* del Sr. Baró es unsainete de argument senzill, trassat ab verdaders coneixement del género y realzat ab la presentació de alguns tipos populars ben observats, que diuen cosas molt graciosas. La escena entre ls dos pares dels nuvis que per resoldre l' conflicte de no despendres de sos fills, resolen casarse, está desarrollada ab talent y escrita ab verdadera gracia, podent figurar entre las bonas del Teatro català. Tant la Sra. Pallardó com lo Sr. Bonaplata la diuen ab molta naturalitat y gran riquesa de matisos.

TÍVOLI

Flor de té es una opereta aixerida per l' istil del *Ki-ki-ri-ki*. Ab ella lo Sr. Colomer ha posat de relleu una vegada més la seva habilitat per l' adaptació a la escena catalana de las obras mes escabrosas procedents del teatro francès. Posseheix al efecte una gracia picaresca especial, y una provisió inagotable de sal y pebre. En *Flor de té* hi ha situacions ben trobadas: hi ha sobre tot una ratxada de frasses, y acudits que fan riure al home mes malhumorat.

¿Qué més se necessita per alcansar un éxit? Lo que pos-

JUGAR AB FOC (per ALEGRET.)

—¡Si no s' aparta... li socarrimo las ilusions!...

seheix *Flor de té*: algunas pessas de música lleugeras, elegants, molt ben adaptadas a las principals situacions de l' opereta. Sense ser lo millor que ha produhit lo mestre Le-coq, a cada punt s' hi descubreix la trassa especial de aquest popular compositor.

L' obra ha sigut posada ab lo luxo y bon gust que te per costum l' empresa del Tivoli. En l' execució s' hi distingeixen la Sra. Mateu, la Srta. Cuello y ls Srs. Colomer, Andrés, Huervas, tots els quals ens transportan als bons temps en que en aquella mateixa escena s' pagava tribut exclusiu a la sarsuela catalana, guanyantse ls aplausos de un públich numerós. La Sra. Mateu, tan pimpanta com sempre, se n pot recordar prou bé dels temps a que ns referim... y que no sabém compendre, en veritat, perque no tenen de tornar.

CATALUNYA

No tot han de ser *Viejecitas* ni *Casas de los escándalos*. En un bon dinar las olivetas y ls ravenets també hi fan ell seu paper y si no alimentan, entretenen el paladar. Aixó pot dirse de la sarsuela cómica *Escuela musical*, llibre d' Enrich Prieto, música de Santiago Lope. Cert qu' es poca cosa; pero va passar... y l' públich demaná la repetició de un *gig* y de un pas doble molt ayrrós.

EN LOS DEMÉS TEATROS

Per dijous está anunciat l' estreno del melodrama *Los dos pilletes* (*Les deux gosses*) degut al Sr. Enseñat, qui per lo vist, no content ab dedicarse al comerç d' exportació del género xich a Fransa, ha emprés també l' de importació del género melodramàtic a Espanya. *Les deux gosses* a Paris s' ha representat tot de un cop mes de 600 vegadas.

Lo *Gran Teatro del Liceo* inaugura la temporada demà dissapte ab una funció de gala, dedicada a la conmemoració del 50.e aniversari de sa fundació. Obra inaugural: l' ópera *D. Carlo*, ja fa molts anys no representada a Barcelona.

Diuen que a la tarde al *Lirich*, últim concert ab caràcter d' extraordinari. Figura en lo programa lo poema sinfònic *D. Juan* de Ricart Strauss que tant poderosament cridà l' atenció del públich. Serà dirigit pel mestre Nicolau.

Dels notables concerts Strauss ja haurá vist lo lector que n parlém en lo siti de preferencia del present número.

N. N. N.

— Dijous, 25, sortirà l' Almanach de la Esquilla —

TONTERIAS

Anit quan en ton palco
entrà aquell filón d' or
que de un plegat explotan
divuyt ó vint *cocottes*,
vareig volguer ficarme
¡ja veus que curiós!
en la rebuda que al *badell* farías,
y nó vareig sorpendrem molt ni poch
veyent que al saludarlo
de un modo afectuós,
vares fer lo mateix somriure estúpit
del botigué quan veu a un comprador.

¡A forsa de passar anys
els gustos com varian!
Temps enrrera l' actitut
en que als amants volías
era als téus peus, sedents de ton amor
y ab la má al cor que d' ansia se ls partia.
Avuy t' estimas molt més
veure als necis qu' incitas
en la següent actitut,
per tú més positiva;
davant téu, tips d' amor, apunt d' anàrsen
y ab la má a la butxaca de l' ermilla.

Quan treballavas als Batllons vestias
d' un modo senzillissim que t' esqueya
y ton original rostre traspuava

PREVISIÓ

—Noy, no dormim, que s'acosta Nadal y s'ha de preparar 'l terreno per la *décima*.

santa virtut y plácida ignocència.

Cansada de la fàbrica 't llessares
en los brassos del vici y avuy portas
vestits luxosos, joyas, flors y llassos
pro ta cara ja ensenya ta deshonra.

Tú 't creus qu' has progressat y molt t' enganyas;
has 'nat á menos en ta bestial ruta
puig avants erats una bona xinxà
y avuy has descendit á mala pussa.

Un tros de pell de taronja
t' ha fet caure de costellas.
¡Verge Santa, cóm te tornas
que ja caus per una pela!

JEPH DE JESPU.

—Dijous, 25, sortirà l' Almanach de la Esquilla—

Lo Palau de Ciencias amenassa ruína y han decidit tirarlo á terra.

L' edifici situat al Passeig de l' Aduana, prop de l' ingrés del Parch, en lo qual hi estigueren establertes las oficinas directivas de l' Exposició, amenassa ruína també, y han decidit reforzarlo.

A pesar de la distancia que 'ls separa, entre aquests dos edificis de nyigui-nyogui sembla que una nit va entaularse 'l següent diàlech:

—¿Cóm estém?—va preguntar el Palau de Ciencias.

—Com vols qu' estigui—va respondre la Tenencia

de arcaldía del Born en la qual resideixen ja fa temps las oficinas dels Consums—ja comenso á estar cansat de veure burots y mes burots... ¿Y tú?

—Donchs jo acabo ja d' estar fastidiat de veure no mes qu' esquerdas, pols y trenyinas.

—Fem una cosa?

—Qué?

—Aclofémnos?

—Ja está dit.

Y ho anavan á fer tal com ho deyan, quan tot plegat va soprarlos un soroll estrepitos.

Era produhit per l' ensolciament de un tros de la Rambla de Catalunya, per dessota de la qual passa la riera de 'n Malla, que quan la famosa Exposició va ser cuberta *provisionalment* ab vigas y revoltos.

Sembla que al ensorrarse va exclamar:

—¡A la bona memoria de D. Francisco, y de la seva Exposició universal!

Molt ben dit. Perque avuy l' exposició continúa.

L' *exposició* de caure dintre de aquell sot y rompre's l' espinada.

Llegeixo:

«Los perjuicios que los temporales han ocasionado á la compañía de ferrocarriles del Norte son de gran consideración.

»En el material móvil, se asegura que excede de 400 wagoes el número de los que tendrá de recomponer.»

Si 'l temporal tingués conciencia de lo que fá, no 400 wagoes sino tot el material móvil de la compañía havia de destruir, no deixantlo bó ni per una mala compostura.

Tothom que ha viatjat per las líneas de la compañía coneix aquells instruments de incomoditat y de tortura, en los quals s' hi entatxona als pobres passatgers, ab perill constant de la seva salut y de la integritat dels seus ossos.

Y consti que si aquellas *perreras* no las desfán los llamps del cel, no las desfará ningú. Ja fa molts anys que 'ls governs haurían hagut de disposar que siguessen retiradas de la circulació, y no ho han fet... senzillament perque 'ls ministres viatjan sempre en cotxe-saló, y contents ells, content tothom.

Ha sigut nombrat president del Consistori dels Jochs Florals, D. Francisco Romaní y Puigden-golas.

¿Es poeta?

No senyors.

Es literat?

En lo sentit del cultiu de las bellas lletras, tampoch se li coneix cap obra. Es senzillament un catalanista polítich, enemich acèrrim de la política general de la nació.

Los floralistas están en lo seu dret imprimint á la poética festa una tendencia política determinada. Pero haurían de ser conseqüents, renunciand á las subvencions que 'ls otorga l' Ajuntament y la Diputació provincial, corporacions fillas de la corrompuda política madrilenya.

Renegar contínuament de aquesta política y extendre la má per acceptar de las corporacions que aquí la representan, una miserable almoyna, la veritat, no fá *guerrero*.

Dimecres, després d'una llarga malaltia que ha anat minantlo lentament, morí en aquesta ciutat nostre bon amich don Francisco Mas y Colmet, fill de la coneguda casa de Cambi de la Rambla del Mitj.

Jove, actiu, intel·ligent, ple d'esperansas é il·lusions y dotat d'hermosas prendas de caràcter que li conquistaren numerosas y fondas amistats, lo pobre Mas baixá á la tomba deixant en lo cor de tots los que'l conexían un buyt que jamay se podrà omplir.

Acompanyém á sa estimada familia en el sentiment que per aquesta pèrdua experimenta, y li desitjém la necessaria resignació per soportar la rudeza d'un cop tan terrible com irremediable.

Una noticia.

Ricart Strauss visitá l'*Orfeó catalá*, tenint ocasió de sentir algunas obras cantadas pel coristas.

Sembla que una de las que li causaren una impressió mes viva siguié *La Brema* del immortal Clavé.

Ho consigném en honor del gran músich-poeta de la terra. La opinió del mestre Strauss representa un vot de calitat.

A cada hù lo que siga séu.

La premsa madrilenya, atribueix á n' en Ceferrino Palencia exclusivament la paternitat del drama *Currita Alborno*. Lo revister del *Brusi* fa coro ab los periódichs de Madrit.

«El Sr. Palencia—diu—no ha querido firmarla, y no sabemos si hay derecho á escribir su nombre en este artículo; pero como todos saben que es suya, nos parecería hipócrita echarnos á la calle para buscar en los carteles el pseudónimo tras el cual pretende ocultarlo sin conseguirlo.»

A continuació fa grans elogis del treball que l'obra implica. «Representa—diu—no solo una paciencia de benedictino, sino un conocimiento admirable de la escena y un gran talento de autor dramático.»

LO TRANVÍA

Los días que val l'augment,
¡infelís! ¡qué poca pressa!
Los días de preu corrent,
la gent, mirinla ¡hasta vessa!

Procedint ab justícia, jo 'm permeto traslladar aquests elogis á qui 'ls mereix.

Facturats degudament els envió á Palma de Mallorca pel primer vapor que surti baix la següent direcció:

«A D. Joan Torrendell, periodista.»

Lo Sr. Torrendell es qui va arreglar lo drama trayentlo de la famosa novela del Pare Coloma. Lo treball del Sr. Palencia se concretá á l'afegidura de un últim acte dissonant, que ni á Barcelona va agradar, ni á Madrit tampoch, si hem de creure al *Heraldo* que diu: «El caso fué que no le gustó, no aceptó aquel término de los sucesos, y aunque no faltó quien aplaudiera, la mayoría se impuso, y el autor no salió á escena.»

Queda, donchs, feta la liquidació justa y equitativa del drama *Currita Alborno*.

M'hi permés efectuarla, contant ab que'l Sr. Torrendell, al vendre per una petita suma la propietat del séu treball, única manera que, segons sembla, se li oferí, pera veure'l representat, no adquirí'l compromís de suicidarse obscurament, com autor dramátich de talent.

Y si aixís ho hagués fet—que no ho creyém—sempre 'ns quedaria'l dret de *ressucitarlo*.

Saludém al nou periódich que acaba de veure la llum ab lo títul de *Madrit-Catalá*.

A Madrit se publica y está escrit en nostre matern llenguatje.

Al acusarli'l rebut, li dediquém l'últim vers de aquell famós sonet que precedeix á la Crónica de'n ujaes:

«Puig parla en catalá, Deu li dong' gloria.»

Los sabis de París han quedat xasquejats.

Molts preparatius havian fet per observar ab tots los seus detalls, un fenómeno astronómich anunciat pel día 15 del actual, consistent en una gran pluja d'estrelles.

Pero entre'l cel y la terra's va estendre una tupid cortina de núvols, y la pluja d'estrelles anunciada si es que va tenir efecte, va realitzar-se.... *tras cortina*.

Pero 'ls sabis no han de afligirse.

Si volen veure una pluja d'estrelles, sense núvols que la destorbin, no tenen mes que arribarse á Espanya, dirigintse al port, avuy no fixat encare, en lo qual desembarqui'l general Weyler.

Quí, segons diuen, porta un sens fi de propostes d'ascensos y recompensas.

Que vinguin els astrónomos de París y veurán ab quina fixesa la pluja d'estrelles va cayent sobre las mànegas dels militars, sense que se'n perdi ni una....

Un passatjer pren bitllet al Clot per Port-Bou, li donan, s'embarca en lo tren, arriba á Figueras y's troba ab que de allá no pot passar.

Tot l'Ampurdá está inundat, y la línea férrea interrompuda.

Lo passatjer, en vista de aixó, espera'l primer tren de regrés y se'n torna al Clot. Ha realisat, donchs, un viatge rodó, sense mes resultat que passejarse inútilment.

Quan arriba á puesto demana explicacions, y se li arronsan d'espatllas. En un altre país li pagarian la corresponent indemnisió.

O millor dit: en un altre país ja no li haurían donat bitllet per un punt al qual ja sabia l'empresa que'l tren no podia arribarhi, á causa de las inundacions.

—No es veritat que sembla mentida que 'l Sr. Planás, quan se li interromp la línia estigui tan de broma?

La Ernestina es una casadeta de molt bon acontentar.

Una amiga li parla de la inconstancia dels marits, y ella li respón:

A PUNT DE SOLFA

—Demá, al cinquantenari del Liceo.... ¿Ahont deuré ser pel cinquantenari que vé!

—Donchs, mira noya, per lo que respecta al méu, jo estich segura de que li agrado.

—Aixó es molt dir.

—No ho creguis: se que li agradan totas las donas, y entre totas per forsa tinch d' estarhi jo compresa.

—Dijous, 25, sortirá l' Almanach de l' Esquella —

EPIGRAMAS

—¿Veu aquell jove d'allá?
Molts homes qu' avuy s' veuhen
qu' han lograt pogué ocupá
puestos alts, lo que li *deuhen*
jamay li podrán pagá....
—¿Qu' es un home de carreia?
—Es l' artista Cosme Salas.

—¿Deu sé un sabi de primera?....
—Es un fabricant d' escalas
qu' ho fa barato y.... s' espera.

PEPITO LLAUNÉ.

Quien mal anda mal acaba
diu lo refrán castellá;
y un día qu' aixó pensá
un que molt coix caminava:
—Está vist;—va dir rihent—
haig d' acabar malament.

RICARDO A.

Passavan dos per davant
de la Casa de Moneda
de Madrit, y un d' ells digué
al veure la xamaneya
que treya fum:—Mira, noy:
¡ja fregeixen las pessetas!

LLUÍS G. SALVADOR.

Estant sumán l' Amorós
ningú gosava á xistá;
mes quan digué:—'N porto dos—
li va respondre l' Ambrós:
—Per mí ja las pots portá.

M. RIGOL.

En Tóful, qu' es molt de broma,
explica per tot arreu
qu' en Macari, germá seu,
guanya diners ab la ploma.
L' un diu:—Advocat deu ser.
Y un altre:—Pot ser notari.
Y al cap y al fi 'l tal Macari
ven plomeros pel carrer.

NUT.

Qüentos

Un individuo agobiat de deutes y veyentse impossibilitat de satisferlos, vá pendre la terrible resolució de suicidarse, tirantse al riu.

Pero tan bon punt havia fet lo cap-bussó, un tranquil pescador de canya y además gran nadador, vá llansarse al aygua, logrant salvarlo.

—Vosté si que 'm deu la vida!....—li deya mentres el deixava sobre la ribera.

Y 'l suicida, plé de amargura exclamava:
—¡Quína pega la méva!... Teniu: un altre deute!

Un crach vá anar á una rellotjeria á comprar un rellotje, enamorantse de un de plata que per cert era molt gros.

Al satisfer lo séu import, s' adoná de un rellotjet petit qu' era una repetició d' or y agafantlo li digué al rellotjer:

—Vaja que haventme'l fet pagar tan car, ja 'm podria donar aquest per torna, que seria pel xicot de casa.

Entre mestressa y criada:

—Senyoreta, jo á n' aquesta casa no hi puch estar.

—Ay, ay ¿y aixó?

—M' anyoro de anar al teatro. Miri, 'ls amos que tenia avants cada nit m' hi portavan.

—¿Tant richs eran?

—No, senyoreta: eran comedians.

En uns exámens de gramática:

—Vamos á veure: lo sustantiu ou es masculí ó femení?

—No pot saberse.

—¿Cóm s' entén?

—No pot saberse fins que la gallina l' haja acabat de covar. Segons naixi pollastre ó polla será masculí ó femení.

—Y si 's torna covarot y no neix res?

—En aquest cas, será neutre.

Un aprenent de novelista vá reunir un dia á uns amichs seus y 'ls hi llegí gran part de una novela qu' estava terminant.

Acabada la lectura, digué:

—Lo desenllás me 'l guardo.

¿Qué vá que ningú de vosaltres endavina com acaba la novela?

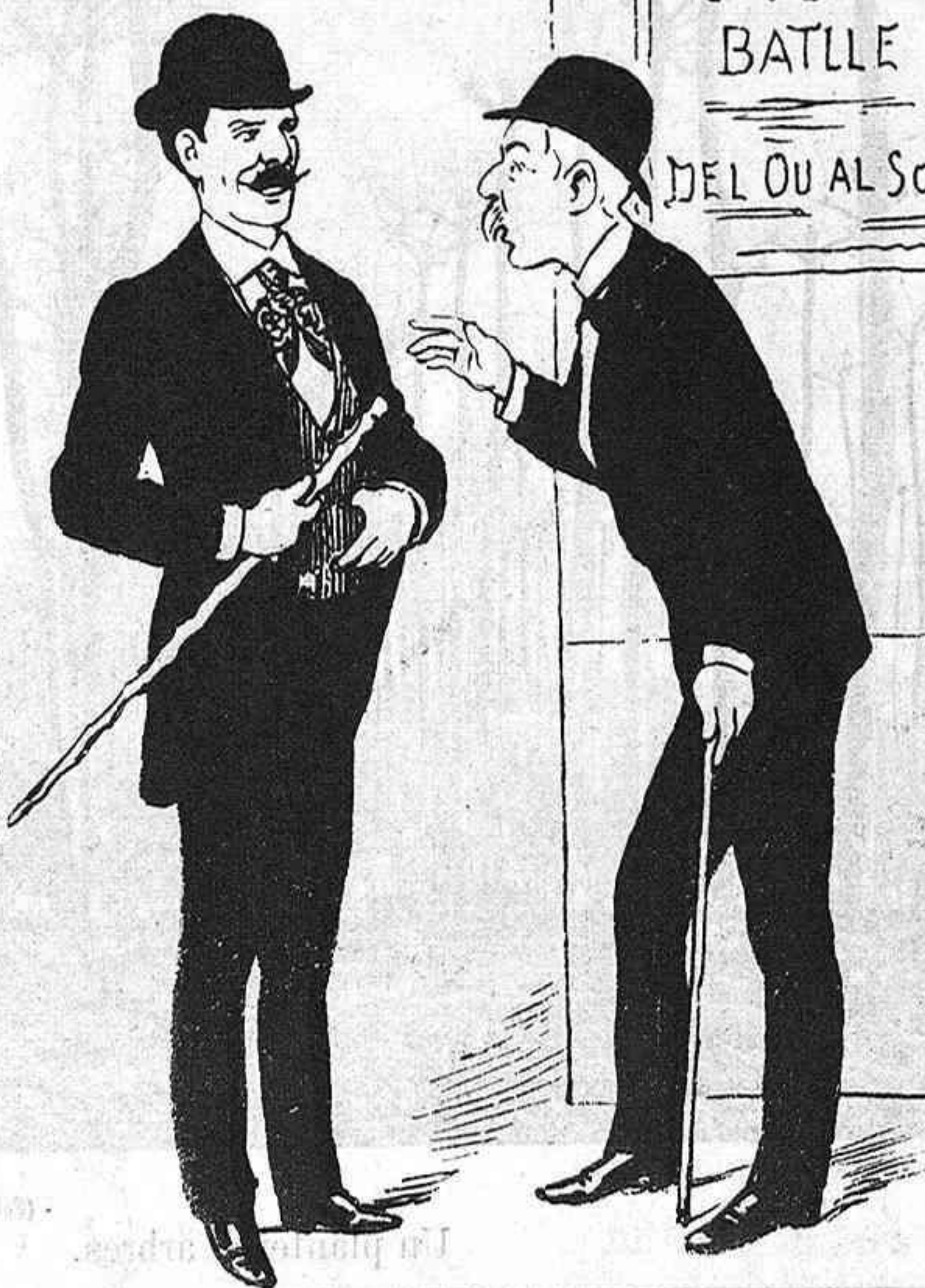
—Jo m' ho figuro:—digué un dels oyents—acabarà...

—¿Cóm?

—Sense un suscriptor.

—Pero ¿quí se 'ls va quedar los bens y l' escribanía?

—Son secrets del senyor batlle.

—Dijous, 25, sortirà l' Almanach de la Esquella—

SOLUCIONS

A L' INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO

1.ª XARADA.—Li-te-ra-tu-ra.

2.ª ID. 2.ª—Bar-ri-na-da.

3.ª ANAGRAMA.—Mira—Raim.

4.ª TRENCA-CLOSCAS.—Perot lo lladre.

5.ª ROMBO.

M
P I S
P E S O S
M I S E R I A
S O R I A
S I A
A

6.ª CONVERSA.—Blasi.

7.ª GEROGLÍFICH.—Per clavells la primavera

—Dijous, 25, sortirà l' Almanach de la Esquella—

XARADAS

I

(La escena passa en un ball de societat)

—¿Vol fe 'l favor, senyoreta, quart vení á ballá aquest ball?

—¿Sab quin ball segona-inversa?

—La polka.

—Donchs vinch total.

No 's cregui, no 'n dos pas gayre

—Bé, dona bé, tant me fa:

¿sab dos-tres?

—Sí.

—Donchs arriba, arrapis fort y endavant!

—Vagi en compte á trepitjarme...

—Fugi, y ara!... Deu me 'n guard.

¿Qué 's creu que soch tan pipioli?

jo me 'n guardaré prou. ¡Ay!!

¿Qué fa dona? ¿Qué no hi veu?

—Ja dos-inversa-quint-a-centuat. Dispensi:

—¡Recristo!

¡Vaya un modo d' aixafarm los dátils del peu esquerra!

—Aixó ray, no salti tant.

—Cóm que no? Prima-quart ara

tinch de saltar més que may,

així evitaré que hi torni.

—Salti si vol tot un any;

pro dos-girat-ti-tercera

ab els genolls; perquè ¿sab?...

no m' agrada....

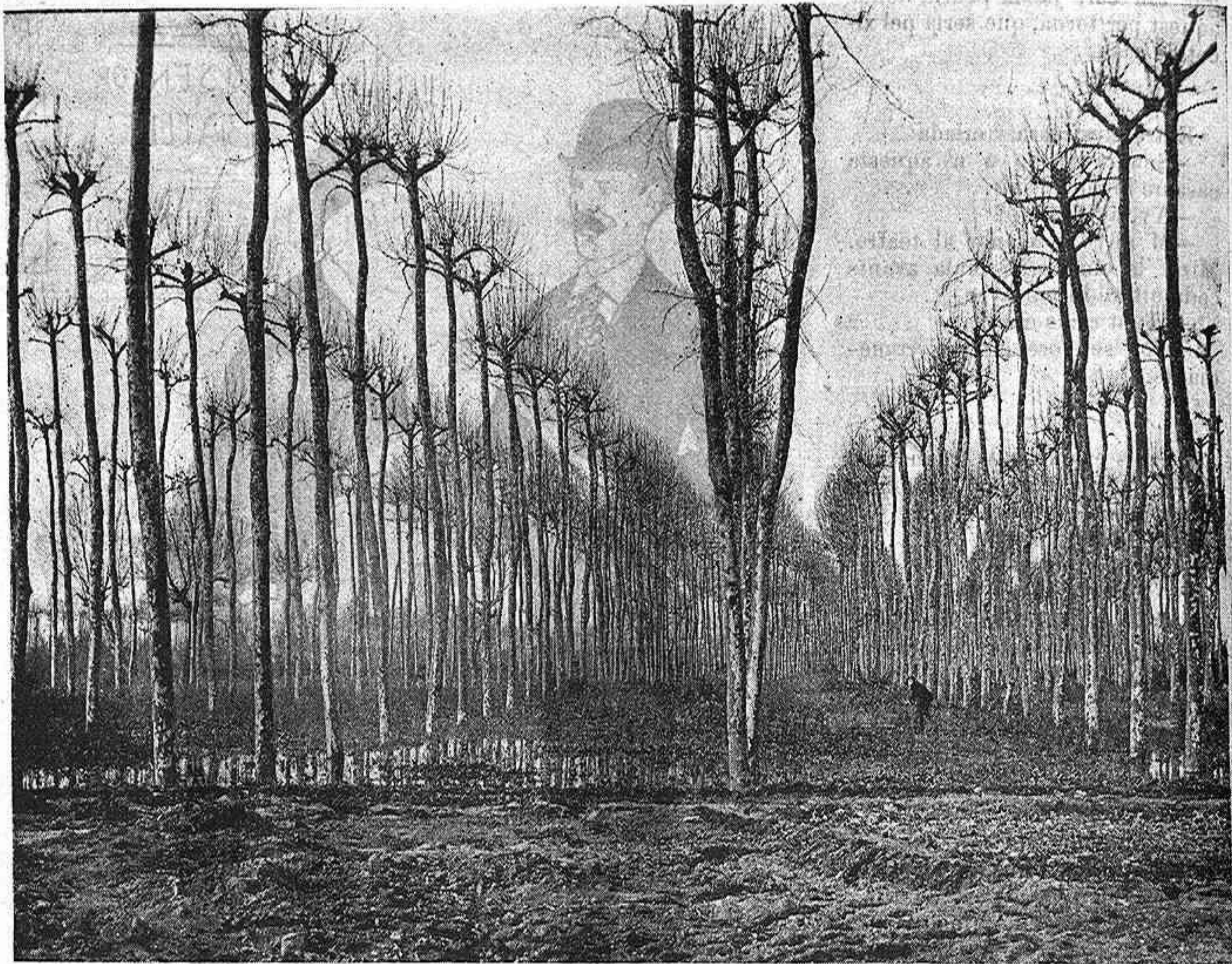
—A mi tampoch

que m' estigui trepitjant:

ab aixó pren-tres paciencia.

—Pro, no veu que 'm fa molt mal

ALREDEDORS DE BARCELONA

(Fot. RUS, col·laborador artístich de LA ESQUELLA.)

Un planter d' arbres.

ab aquestas batzegadas?
Sembla un caball desbocat!
Dos-terça si no vol rebre
—Just; ballarém assentats.
—Vull di & n' allà & la cadira.
—*Hu-dos-tercera* da hi vaig.
—Vagi en nom de Deu, senyora.

....
—¡Quin mort!

—¡Y qu' es animal!
—Estich suhant.

—Tota suho.
—Vaja *prima-quint-girat*:
Millor fora que ballés
ab l' elefant que hi ha al Parch.

ANTÓN DEL SINGLOT.

II

Hu-dos Tot te pretensions
perque es com un serafí
res hi fa: *hu* 'm volgués & mí....
dos desfaría & petons.

PEPET PANXETA.

ENDAVINALLA

A veure quí m' endavina,
ho diré clà y català:
Visch en un cap de finestra
y sempre soch ab sofà,

F. MAS ABRIL.

CONVERSA

—Vols vení & veure una bestia que tinch & casa?

—Quína: la cabreta?

—No: la que tú mateix has dit.

UN DRAGÓ DE SANTIAGO.

TRENCA-CLOSCAS

. A . . A . . A

Sustituhir los punts ab lletres de manera que resulti 'l nom de un ball molt popular.

BALDIRI SALTA-MARGES.

BALDUFÀ NUMERICA

6 1 4 —Moneda.
4 1 —Musical.
1 2 3 4 5 6 —Població catalana.
1 2 3 5 4 —Nom d' home.
1 3 4 1 —Nom d' una grana.
1 2 1 —Nom de dona.
1 6 —En las cartas.
1 —Vocal.

J. ROMANSOS.

GEROGLIFICH

A . A

D

Dimars

J. TORRAS.

—Dijous, 25, sortirà l' Almanach de la Esquilla—

Antoni Lopez, editor, Rambla del Mitj, 20

A. López Robert, impresor, Asalto, 63.—Barcelona.

ANTONI LOPEZ, Editor, Rambla del Mitj, número 20, Llibreria Espanyola, Barcelona, Correu: Apartat número 2.

ATENCIÓ

Lo próxim dijous, día 25,
SORTIRÁ L'

ALMANACH

DE LA

ESQUELLA DE LA TORRATXA

pera l' any

Un hermós volúm,
magníficament
imprés sobre paper
superior.

Bellíssima cuberta
en colors.

Centenars de di-
buixos, caricaturas,
notas d' actualitat,
páginas artísticas,
qüentos ilustrats,
capritxos humorís-
tics.

Preu: UNA pesseta.

Nutrit de interessants treballs
literaris deguts als més notables
escriptors de la terra.

L' ALMANACH
de LA ESQUELLA

representa 'l resúm de la vi-
da intelectual de Catalunya.

Es un tomo literari, un
museo artístich, lo
millor y lo més eco-
nómich que aquí 's
publica.

Preu:

UNA pesseta.

Dijous, día 25, SORTIRÁ, dijous, día 25.

Eusebio Blasco

CORAZONADAS

Un tomo 8.º Ptas. 2'50.

Carlos de Batlle

QUERER ES PODER

NOVELA

Un tomo 8.º Ptas. 3.

Enrich de Fuentes

PROSA

Preu 3 pessetas.

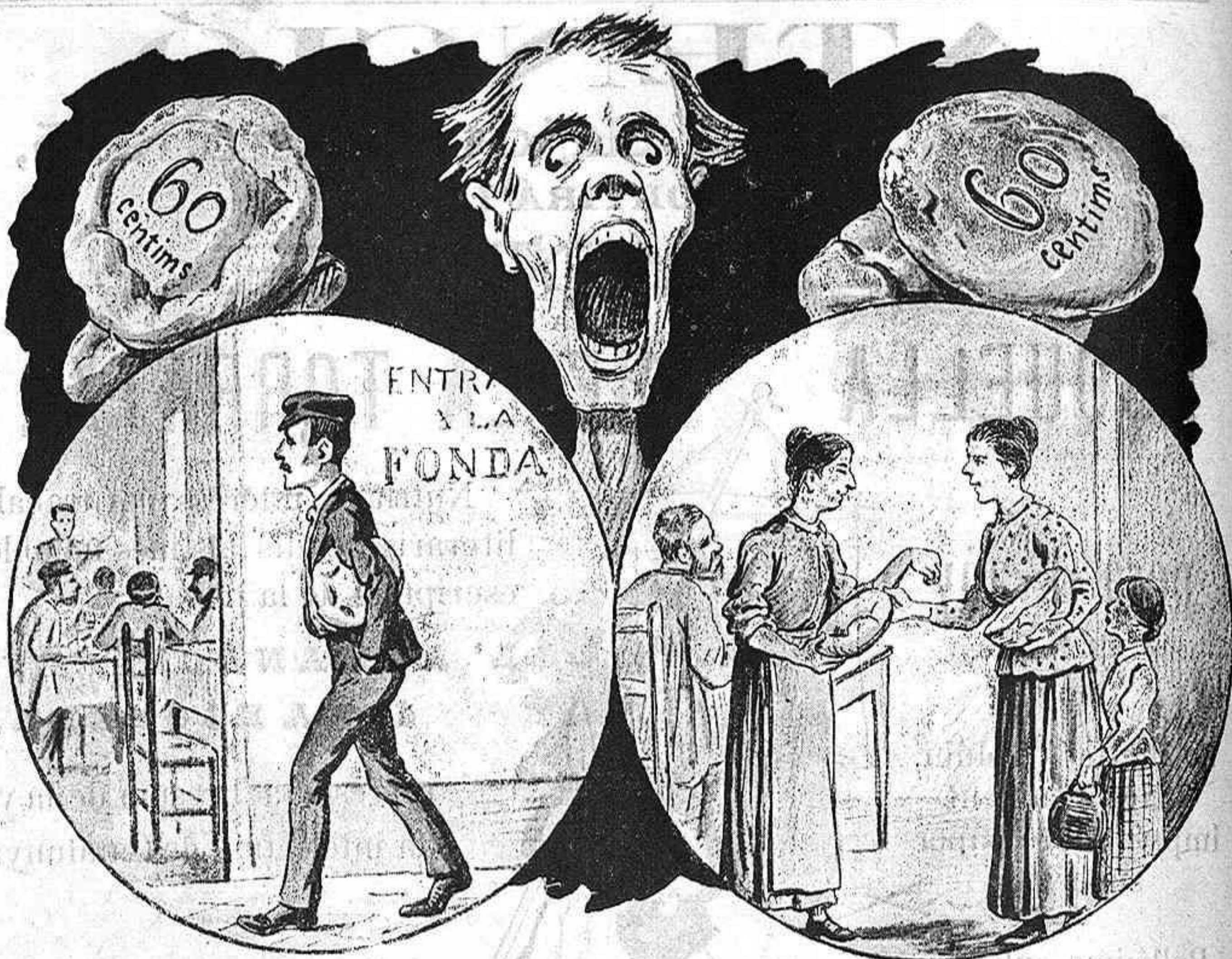
BARCELONA Á LA VISTA

ALBUM DE 192 FOTOGRAFÍAS DE LA CAPITAL Y SUS ALREDEDORES

Encuadernadas con magníficas tapas articuladas y cordones de seda. Precio: 8 pesetas.

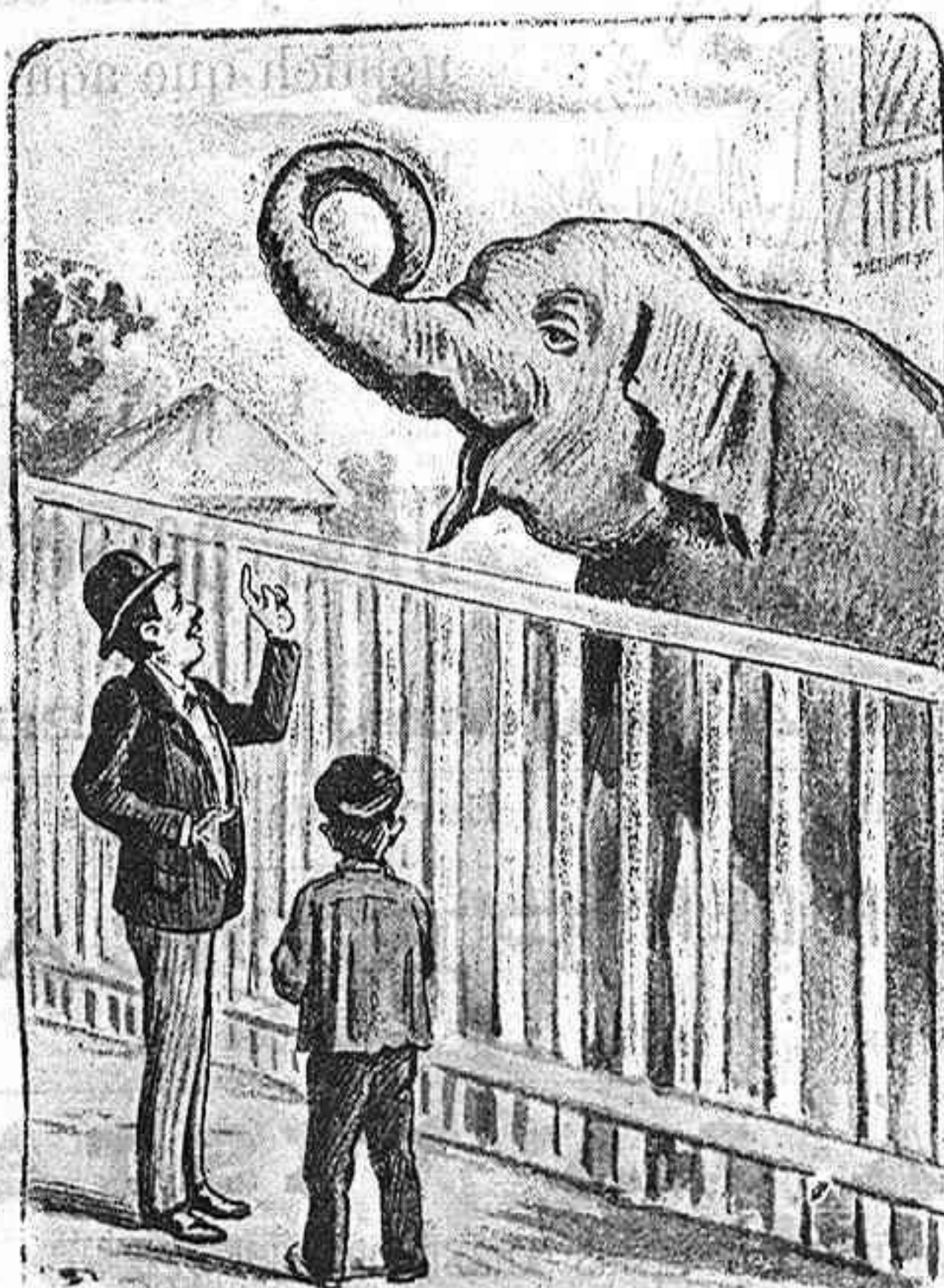
NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de dites obras, remetent l' import en libransas del Giro Mútuo, ó bé en sellos de franqueig al editor Antoni López, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu, franca de ports. No responém d' extravíos, no remetent además 1 ral pel certificat. Als corresponsals de la casa, se 'ls otorgan rebaixas.

LA PUJA DEL PA

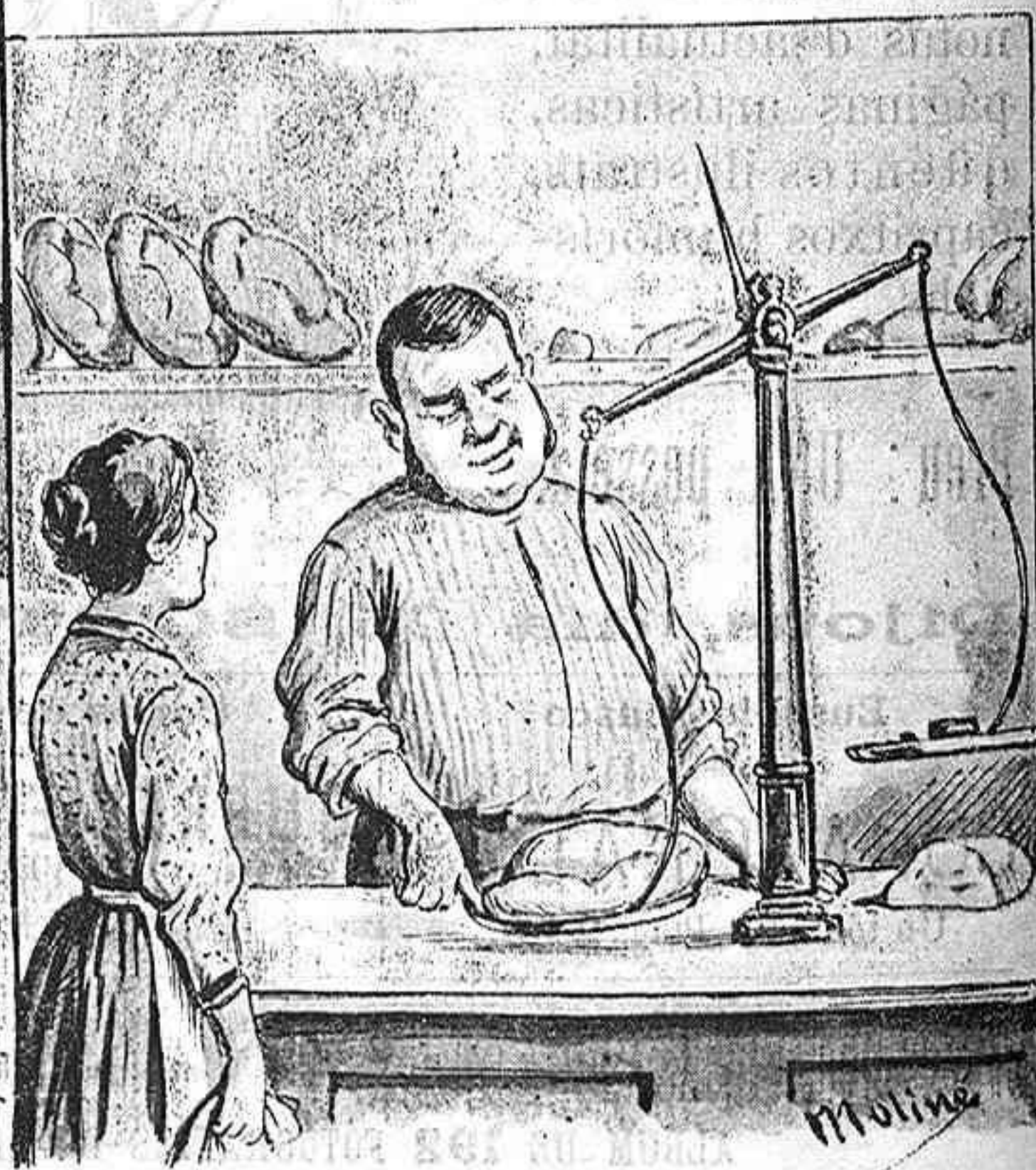

—Mentres duri aixó, no hi ha més; me 'l porto.

Un parell de matrimonis, que per poguer comprar pa, han hagut d' associarse.

—Nó, Avi, no n' hi ha de fets: ¡va massa car!

—¿Veu? No es cert que puji 'l pa: repari, jo 'l faig baixad.